

Váš

UTECHTSKÁ UNIE STAROKATOLICKÝCH CÍRKVÍ

ZPRÁVA PRO SRC 2007

O NĚKTERÝCH ZÁLEŽITOSTECH, KTERÉ BYLY NA POŘADU MEZINÁRODNÍ BISKUPSKÉ KONFERENCE

1. Reflexe o „katolicitě“ jako příspěvku k ekumenickému cíli

Již před několika lety se Mezinárodní biskupská konference rozhodla obnovit reflexi o ekumenickém povolání a zasvěcení se Utrechtské unie a jejích členských církví. Jak jistě budete vědět starokatolické hnutí se vždy chápalo coby přínos pro ideál jednoty mezi křesťany. Vlastně to bylo první z hnutí takového rázu.

Biskupská konference si sama sobě položila otázku jakým konkrétním způsobem naše malé společenství katolických církví může přispět ekumenickým cílům v této naší době. Jsme přesvědčeni, že náš příspěvek může být skutečným, pokud opravdu přijmeme ty výzvy, které odpovídají našim možnostem a naší identitě. Výraz „katolicita“ správně udává směr této reflexe: posilovat katolicitu musí být naší snahou.

Katolicita má co do činění se starostí o církve a vztahy mezi církvemi, rovněž se zasazováním se o svět na jedné straně a na straně druhé se způsobem jakým může být reprezentováno a hlášáno evangelium. A tím katolicita není vůbec žádným abstraktním principem. Spíše máme úkol jí dát její konkrétní formu a když to činíme mít úmysl přispívat ekumenickým úkolům.

Příkladem naší snahy a svou katolickou identitu je mezicírkevní teologická komise “Katolictví a globalizace”, která byla ustanovena z naší iniciativy a ve které jsou zapojeni teologové Nezávislé filipínské církve a Episkopální církve USA. Cílem této komise jsou odpovědi na otázku, jak je třeba vidět solidaritu a sourozenectví mezi našimi církvemi v době globalizace. “Katolicita” může být výrazem pro jakousi alternativní globalizaci, avšak otázkou je: Co se tím míní konkrétně?

Jiným příkladem je náš dialog s Církví Švédska, ke kterému jsme vyvinuli iniciativu již před několika lety. Co to znamená, že se Církev Švédska sama nazývá “katolickou církví” a co to znamená pro náš vztah k ní? Považujeme tento dialog za výzvu, ve které musí být diskutovány zásadní otázky ekleziologie a chápání episkopátu. Doufáme, že dosáhneme úspěchu během několika let.

Máš dialog s Římskokatolickou církví musí být zmíněn jako příklad těchto snah rovněž. Až doposud dostáváme velice zajímavé a skutečně optimistické zprávy od členů této komise. Právě nyní se zabývají otázkami ekleziologie a církevního práva. Nebude trvat dlouho než dojde tato komise k nějakým závěrům.

Jinou oblastí, o které si myslíme, že bychom mohli být více aktivní, je zvyšovat ekumenickou sensibilitu mezi členy svých církví. Vědomí, že jako diecéze nebo i farnost, bychom patrně mohli hrát aktivnější roli v zasazování se za jednotu uvnitř lokální církve nebo části lokální církve (např. mezi sbory a farnostmi stejného města) je třeba kultivovat i nadále.

2. Připomínka Bonnské dohody

Již od počátku starokatolického hnutí byly navázány úzké kontakty k světovému anglikánskému společenství. To vedlo k uzavření plného církevního společenství (full communion) v roce 1931 a loni jsme slavili 75. výročí této dohody. V rámci těchto oslav proběhlo mnoho akcí na úrovni místních církví i našich dvou církevních společenství. Dvě události jsou hodny zmínky. Za prvé je to teologická konference, která se konala roku o ekleziologii 20087 v Leeds (Skotsko). Byla velice úspěšná a jejím výsledkem byla publikace s články jak anglikánských tak i starokatolických teologů o diferencích a shodách v anglikánské a starokatolické ekleziologii. Druhou událostí byl Mezinárodní starokatolický kongres, který se konal v srpnu 2006 ve Freiburgu/Breisgau a kterého se dva dny účastnil i arcibiskup z Canterbury. Tématem kongresu byla duchovní vokace anglikánů a starokatolíků na evropském kontinentu. Přednášky kongresu, z nichž jednu přednesl arcibiskup z Canterbury, byly publikovány společně s kázáními při kongresových bohoslužbách.

Starokatolíčtí a anglikánští biskupové s jurisdikcí na evropském kontinentu se dohodli o pořádání pravidelných „setkáních evropských biskupů” každých osmnáct měsíců, aby při nich diskutovali společné církevní a pastorační záležitosti.

3. Reflexe o manželství

Na pozadí vývoju týkajících manželství v západních společnostech vyvstala potřeba nové reflexe o sakramentálním charakteru manželství.

Z globálního pohledu je možno říci, že se vyskytují dva směry ohledem této záležitosti. Jeden zdůrazňuje právní charakter (manželství je smlouvou mezi ženou a mužem) se sakramentálním významem této smlouvy. Druhý důraz vidí požehnání páru (ženy a muže) jako znamení svátosti. Starokatolický názor se přiklání k názoru druhému, který zastávají rovněž pravoslavné církve. Na základě tohoto hlediska pracujeme nyní na novém formulování naší teologie manželství. Podle našeho přesvědčení je tu velká potřeba takové teologie, nejenom v našich církvích a farnostech, ale v křesťanských kruzích všeobecně. Potřeba spirituality manželství se stává stále naléhavější. Pracovat na takové spiritualitě je v naší době a v našich kulturách je možné na základě přeformulované teologie.

4. Žádosti o členství v Utrechtské unii

Dost často se stává, že nějaké skupiny žádají o členství v Utrechtské unii. Většina těchto žádostí je zamítnuta, protože žadatele po přezkoumání nepovažujeme za dosti seriózní. Zležitosti starokatolické identity a vokace jsou při hovorech rozhodující. Doposud jsme mezi žadateli nové partnery nenašli. Naopak dojde brzy k dialogu s církví mariavitů v Polsku, která byla členkou Utrechtské unie na počátku 20. století.

Dne 10. 11. 2007

Joris Vercammen

arcibiskup z Utrechtu a předseda Utrechtské unie starokatolických biskupů

Žalmy v kostce

Pavel Nápravník

ABY VŠICHNI BYLI JEDNO

To byla Ježíšova slova před zatčením. „Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21)

Je mnoho křesťanských církví, ale jen jeden Ježíš Kristus, kterého jsme přijali za svého Pána a Bratra, je jeden Bůh Otec, který Ježíše poslal pro naši spásu, je jeden Duch svatý, který vychází z Otce i Syna a posiluje nás. Tři samostatné bytosti, které však tvoří dokonalou jednotu a harmonii.

Jan mu řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil, i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned na to zlořečit. Kdo není proti nám, je pro nás. Kdokoli vám podá číši vody, protože jste Kristovi, amen, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“ (Marek 9,38-41)

Ježíš, vtělení Boha, Boží Syn, byl fyzicky mezi námi a vůbec neřešil, že kdosi v Jeho jménu vyhání demony a přitom nechodí s Ním. Ježíš nepotřeboval a nepotřebuje mít moc nad lidmi, On touží být milován, opravdově a bez přetvářky. Apoštolové myslí, že konají správně, když brání někomu, kdo si bere jméno jejich Mistra do úst, ale s nimi nechodí. Ježíš však reaguje jinak: „Nebráňte mu!“ On se totiž nezaobíral sám sebou, svoji důstojností a proto tohle neřešil. Na čem Kristu skutečně záleželo, byla vůle Jeho Otce a přibližovat lidem Boží království a nám, Kristovým následovníkům, by mělo jít o totéž, a sice neřešit nepodstatné věci a zaměřit se na to, co je skutečně důležité. To však vyžaduje odpoutat se od sebe sama a plně se upnout na Krista.

Z osobní zkušenosti znám takovéto pohrdání typu „nejsi z naší církve, jsi na špatné cestě.“ A to se týká všech církví, protože všude jsou lidé, kteří upřímně přijali Krista jako Pána nad svým životem a lidé, kterým nejde o Krista ale o sebe. Ovšem kdo pohrdá svým bratrem v Kristu, a všichni křesťané jsou bratři a sestry, měl by si dát pozor, aby Bůh jednou nepohrdl jím.

Z lidských sil ale k jednotě nikdy nedojdeme, protože všichni jsme hříšníci, na to je potřeba síla Ducha svatého a ochota křesťanů otevřít se Jeho působení. Bez Boží lásky jednoty nelze dosáhnout, protože Bůh lásku nejen dává, Bůh je láska. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35)

Je na čase, aby si křesťané různých církví vyšli vstříct. Hlavní nemá být to, co nás rozděluje, vlastní tradice, ale Ten, který nás spojuje, Boží slovo a Kristova láska. Jak napsal apoštol Pavel, musíme jít "s pohledem upřeným na Krista." Pak se možná začneme dívat více srdcem na své bratry a sestry a nebudeme pohrdat jedni druhými. Dnešek si žádá jednotu křesťanů, ne však uniformní ale mnohotvárnou, jednotu v mnohosti a to vyžaduje ochotu a toleranci. Církev, jejíž hlavou je Ježíš Kristus, je všude tam, kde se lidé v Jeho jménu shromažďují: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Matouš 18,20)

Bůh miluje všechny své děti. Svými nesváry a pohrdáním jen zraňujeme Krista, který přišel na svět kvůli nám a za nás se obětoval. Ukázal nám, jak vypadá opravdová láska. Pojďme v Jeho stopách k „oltáři ekumenismu“.

Michaela Švestková

Zprávy

Rakouský biskup Bernhard Heitz po dovršení 65 let věku na vlastní přání odchází do emeritury. Poděkování za jeho službu se bude konat při slavné bohoslužbě v sobotu 15.

prosince ve Vídni za účasti arcibiskupa Jorise Vercammena a dalších biskupů Utrechtské unie. Jako kazatel při této slavnosti byl vybrán biskup Dušan. Bratr biskup Bernhard bude nadále působit v duchovní službě a na jaře 2008 se chystá na návštěvu naší církve.

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 3. 3. 2008 tel./fax 224 319 528 e-mail: stkat@starokatolici.cz,

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

1/08

Starokatolická církev v ČR